

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **OLPRAN, spol. s r.o.**, se sídlem Olomouc, Libušina 101, zast. JUDr. Julií Xinopulosovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Kateřinská 5, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. března 2010, č.j. 4531/2010-060100-21, č.j. 4559/2010-060100-21, č.j. 4562/2010-060100-21, č.j. 4582/2010-060100-21, č.j. 4587/2010-060100-21, č.j. 4589/2010-060100-21 a č.j. 4607/2009-060100-21, t a k t o :

I. Žaloby se z a m í t a j í.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobami napadenými rozhodnutími zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti platebním výměrům Celního úřadu Hradec Králové ze dne 18. listopadu 2009, č.j. 14749/2009-066100-021, 14696/2009-066100-021, č.j. 14752/2009-066100-021, 14696/2009-066100-021, č.j. 14750/2009-066100-021, 14696/2009-066100-021, č.j. 14747/2009-066100-021, 14696/2009-066100-021, a ze dne 19. listopadu 2009, č.j. 14756/2009-066100-021, č.j. 14754/2009-066100-021 a č.j. 4607/2009-060100-21, kterými celní úřad dodatečně doměřil žalobkyni dovozní a antidumpingové clo za dovezená jízdní kola.

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně včas podanými žalobami. Namítla, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadených rozhodnutí, nemá oporu v provedeném dokazování a že v řízení před správním orgánem došlo k porušení ustanovení o řízení, které mělo za následek nezákonná rozhodnutí ve věci.

Brojila v první řadě proti tomu, že správní orgány opřely svá rozhodnutí pouze o zprávu o misi OLAF č. OF/2006/0343 (dále jen „Zpráva OLAF“). Tato zpráva podle ní není sama o sobě důkazem použitelným pro doměření cla. Její použití v daňovém řízení navíc dle žalobkyně není přípustné s ohledem na znění čl. 9 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999, podle kterého je takový důkaz přípustný pouze ve správním a soudním řízení. Způsob, jakým se žalovaný s touto námitkou obsaženou rovněž v odvoláních vypořádal, představuje nepřipustně rozšiřující výklad obecně závazných právních norem v neprospěch žalobkyně.

Zpráva OLAF navíc ve svých přílohách pouze dokumentuje pohyb jednotlivých kontejnerů na vstupu a výstupu přístavu Port Klang v Malajsii, ale nehovoří o manipulaci s kontejnery uvnitř přístavu, tedy o překládkách, vykládkách z a do těchto kontejnerů v rámci přístavu. Postrádá tedy dle žalobkyně jakýkoliv přímý důkaz o skutečném zboží v kontejnerech na jejich vstupu a při jejich výstupu z Malajsie. Obsahuje pouze podezření spojená s pohybem kontejnerů bez ztotožnění jejich obsahu. U některých případů také Zpráva OLAF jasně uvádí, že není k dispozici dostatek průkazných informací a ve věci bude třeba dalšího šetření. To však provedeno nebylo, neboť žalovaný zastal stanovisko, že toho není třeba a odkázal v souvislosti s tím na provedenou kontrolu (kontrolní protokol ze dne 10. 11. 2009, č.j. 5926-17/2009-130100-24). Takovým šetřením ale dle žalobkyně nebyla podezření vyslovená ve Zprávě OLAF nijak konkretizována ani doplněna, tedy na důkazní situaci se v rozporu se závěry žalovaného fakticky nic nezměnilo.

Rozhodnutí obou stupňů správních orgánů jsou tedy dle žalobkyně založena na nedostatečných skutkových zjištěních, když navíc lze mít důvodné pochybnosti o tom, zda postup správních orgánů nebyl v rozporu s § 31 odst. 2 a 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném ke dni vydání napadených rozhodnutí žalovaného (dále jen „daňový řád“), zakotvujícím princip práva na spravedlivý proces. Provádění dalších důkazů totiž bylo zamítnuto, ačkoliv byly žalobkyní navrženy a předloženy (např. potvrzení spediční firmy Schenker).

Zdůraznila dále, že preferenční zvýhodnění celní sazby při dovozu zboží z Malajsie je spojeno s certifikovaným malajským původem zboží, který musí být řádně prokázán certifikátem FORM A, řádně potvrzeným oprávněným orgánem podle Nařízení Komise (EHS) č. 2454/1993 v platném znění. Tyto požadavky žalobkyně bezezbytku splnila. Žalovaný odůvodnil nepotřebnost provádění dalších důkazů tím, že Zpráva OLAF je podpořena rovněž tvrzením Ministerstva mezinárodního obchodu Malajsie (dále jen „MITI“). Podle něho zahraniční dodavatelé zboží z Malajsie byly společnosti „spící“. Toto tvrzení je však přinejmenším pochybné, když totéž ministerstvo potvrdilo bez výhrad správnost a pravdivost certifikátů o původu zboží

v rámci post-verifikačního řízení vyžádaného Generálním ředitelstvím cel, jak je uvedeno v dopise ze dne 12. 8. 2008, č.j. MITI: ID/SKP/665-1. Z toho je zřejmé, že ještě minimálně v posledním čtvrtletí roku 2008 se o „spící“ společnosti nemohlo jednat. Navíc přes tato tvrzení nebyly jednotlivé certifikáty FORM A do dnešního dne zrušeny a jsou tak dosud platné.

V poslední žalobní námitce napadla žalobkyně výklad žalovaného ohledně ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství. Podle jeho názoru je uvedené ustanovení možné použít pouze v případě, že částka ze zákona dlužného cla nebyla účtována následkem chyby ze strany celních orgánů. Takový výklad je dle žalobkyně zužující a nepřipustný. Na základě něho žalovaný nepřipustil chybu celních orgánů a chybu orgánů vývozního státu Malajsie, v důsledku čehož byla žalobkyně vyloučena z možnosti dovolávat se dobré víry podle výše uvedeného ustanovení. Přitom z okolností případu je podle ní naprosto zřejmé, že celní orgány pochybily minimálně v tom, že nyní zpochybněné certifikáty FORM A jimi byly nejprve bez problémů přijaty a nyní na základě tvrzených, ale nijak prokázaných, pochybností, jsou zcela odmítány. Chybu lze spatřit i na straně malajských orgánů, které měly vědět, že se jedná o údajně „spící“ společnosti a i přesto příslušné certifikáty vydávaly. Tato pochybení rozhodně nelze přičítat k tíži žalobkyně, neboť ta na rozdíl od státních orgánů nemá prostředky a možnosti nesprávnost vydaných certifikátů zjistit.

Žalobkyně proto navrhl, aby krajský soud žalobami napadená rozhodnutí, stejně jako jim předcházející rozhodnutí Celního úřadu Hradec Králové, zrušil a zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení.

Žalovaný podal k žalobám vyjádření. V nich předně uvedl, že žalobkyně v žalobách uvádí v podstatě shodné námitky jako v odvolání proti napadeným rozhodnutím, a proto odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí. Obsah vyjádření k jednotlivým žalobním námitkám pak v podstatě korespondoval s obsahem odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí. Následný výtah z vyjádření žalovaného tak současně je také přehledem toho podstatného z odůvodnění rozhodnutí napadených žalobami.

Žalovaný předně přisvědčil žalobkyni, že napadená rozhodnutí jsou rozhodnutími vydanými v daňovém řízení dle daňového řádu. Její domněnku, že Zpráva OLAF je přípustná jako důkaz pouze ve správním řízení ve smyslu čl. 9 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999, považoval za mylnou. Daňové řízení je součástí finančního práva, které je veřejnoprávním oborem. Tento obor je samostatným odvětvím práva, které má úzkou souvislost s ostatními právními obory, například právem ústavním, právem správním nebo právem trestním. Finanční právo se v minulosti řídilo právem správním, postupným vývojem se však osamostatnilo a nyní jej tvoří samostatné finančně-právní předpisy. Všechna odvětví práva společně tvoří logický právní celek, který na sebe navazuje, nebo se vzájemně doplňuje. I když § 99 daňového řádu stanoví, že při správě daní se zákon č.

500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nepoužije, obecně je vedeno řízení před správním orgánem, proto se hovoří o správním řízení. Nelze tedy říci, že Zpráva OLAF je důkazem použitelným pouze ve správním řízení a v daňovém řízení již ne. Pokud tato zpráva obsahuje relevantní informace, může být použita jako důkazní prostředek vždy. Žalovaný vyjádřil dále názor, že provedl v tomto případě výklad orgánu aplikující právní normu v praxi a že tento výklad je správný. S názorem žalobkyně, že jediným orgánem, který je oprávněn vykládat právní normy, je soud, nesouhlasil. Výklad právní normy může provádět každý, kdo s konkrétní právní normou pracuje, či koho se právní norma nějakým způsobem přímo dotýká. Pokud by si totiž orgán, či jedinec nedovedl vyložit všeobecně závazný právní akt, či konkrétní právní normu nebo individuální právní akt, nemohl by v právním státě vůbec existovat, protože téměř veškerá činnost je regulovaná všeobecně závaznými nebo obecně závaznými předpisy různé právní síly. Je pravdou, že každý, kdo vykládá nějakou právní normu a uvádí ji do praxe, se může mýlit. V této souvislosti žalovaný přisvědčil žalobkyni, že jedině soud je oprávněn říci, zda je výklad zákona správný, či nikoliv.

Ohledně další žalobní námitky žalovaný konstatoval, že důkazem, který v nezbytném rozsahu zjišťuje, že předmětné zboží není původem v Malajsii je zpráva OLAF č. OF/2006/0343. V daném případě se jedná o dodávku od firmy ESTEEM EAGLE SDN BHD C/O NEW TECHNOLOGY OVERSEAS LIMITED NO.1, LORONG SAMARINDA 28 A TAMAN MEWAH JAY A 2, 4100 KLANG SELANGOR. Tato firma je uvedena v odstavci 1 certifikátu FORM A, které potvrdilo MITI – Ministerstvo mezinárodního obchodu Malajsie. Tento certifikát předložila žalobkyně společně se zbožím a ostatními doklady k celnímu řízení. Ve zprávě OLAF č. OF/2006/0343 je zdokumentován přehled výrobců jízdních kol, přičemž firma ESTEEM EAGLE SDN BHD (tamtáž firma jako v odstavci 1 FORM A) není mezi výrobci kol uvedena. Naopak MITI vysvětlilo, že některé firmy byly „spící“ a jako příklad byla uvedena firma ESTEEM EAGLE. Je zcela zřejmé, že firma, která zboží nevyrábí a naopak je „spící“ nemůže žádná kola vyrábět a ani nemůže obchodovat. Pokud nemůže kola vyrábět ani obchodovat, tak v žádném případě dovezená kola, u kterých je uvedena na FORMu A v odstavci 1 společnost ESTEEM EAGLE, nemohou legálně získat malajský původ. Toto zjištění je zcela zjevné a zásadní. Vyšetřováním provedeným OLAF, ze kterého je vypracována zpráva OLAF č. OF/2006/0343, bylo prokázáno, že ve skutečnosti se jedná o zboží s původem v Taiwanu, které bylo přeloženo v Malajsii přes volnou obchodní zónu Port Klang malajskými vývozci. Vstupy a výstupy jízdních kol v kontejnerech jsou obsaženy v databázi v přílohách zprávy OLAF č. OF/2006/0343 na nosiči CD OF/2006/0343. Vstup zboží (téhož, které bylo v České republice propuštěno do volného oběhu na základě předmětného celního prohlášení) do volné obchodní zóny Port Klang je zaznamenán v souboru ZB1, řádek č. ZB1200801081099 a výstup v souboru ZB2, řádek ZB2200801069578. Ve zprávě OLAF č. OF/2006/0343 je vysvětleno, že soubory ZB1 obsahují název a číslo odesílatele a příjemce a datum vstupní deklarace do zóny, označení deklaranta, sklad, nákladní list, loď, číslo kontejneru atd. Soubory ZB2 obsahují údaje ze zóny, přičemž důležité je, že OLAFu se podařilo propojit kontejnery, které opustily volnou

zónu v Port Klang (soubory ZB2) s odpovídajícími kontejnery, které byly deklarovány při dovozu do Společenství. Jelikož se tedy jednalo o zboží s původem Taiwan a OLAF ve své zprávě uvádí, že „u všech dovozů odpovídajících kontejnerům deklarovaným v Malajsii s taiwanským nebo hongkongským původem, by členské státy měly zahájit kroky vedoucí k navrácení smluvního cla“, musel celní úřad vydat napadená rozhodnutí, aby žalobkyně uhradila clo stanovené smluvní sazbou mezi Společenstvím a Taiwanem a navrátila tak preferenci smluvní sazby, která jí byla celním úřadem přiznána na základě chybného FORMu A, předloženého k celnímu řízení. Z výše uvedeného je patrné, že v tomto případě průkazné informace k dispozici byly a nebylo tedy třeba provádět další šetření. Důkazní nouze, na kterou poukazuje OLAF ve své zprávě č. OF/2006/0343 se netýkala tohoto konkrétního případu. Zpráva OLAF č. OF/2006/0343 byla celním úřadem použita jako důkaz z toho důvodu, že obsahovala relevantní informace, zjištěné přímo z oficiálních zdrojů v Malajsii. Zprávy OLAF jsou vypracovány s ohledem na procesní požadavky stanovené právními předpisy dotyčného členského státu. Takto vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními orgány důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné. Toto je stanoveno Nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům, ve znění pozdějších předpisů, článek 9 odst. 2. Celní ředitelství Olomouc, jako místně příslušný celní orgán provádělo ještě kontrolu prohlášení po propuštění zboží dle článku 78 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů, a dle § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů, u žalobkyně na adrese Libušina 526/101, 772 11 Olomouc – Chválkovice. Kontrola byla zaměřena na ověření správnosti údajů uvedených v celních prohlášeních se zaměřením na původ zboží deklarovaný v celních prohlášeních, na základě kterých bylo pro žalobkyni propuštěno zboží do režimu volného oběhu. V rámci této kontroly bylo vybráno několik celních prohlášení, u kterých byl shledán chybně deklarovaný původ zboží. Jelikož touto kontrolou byl zjištěn stav (viz Kontrolní protokol o provedení následné kontroly č.j: 5926-17/2009-130100-24 ze dne 10. 11. 2009), který byl shodný se stavem, který ve své zprávě uvedl OLAF, Celní ředitelství Olomouc již dále nepokračovalo v následné kontrole a celní orgány přikročily k vydání platebních výměrů. Z uvedeného je patrné, že celní orgány použily další důkazní prostředek (následná kontrola), který ověřil skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti.

Pochybnosti žalobkyně, které se týkají postupu celních orgánů v rozporu s ustanovením § 31 odst. 2 daňového řádu, považoval žalovaný za irelevantní. Celní orgány se snažily za všech okolností posuzovat objektivně všechny důkazy, které žalobkyně předložila. Žalovaný v napadených rozhodnutích obšírně uvedl, jakým způsobem hodnotil důkazy a proč nepřijal jako důkaz FORM A, který žalobkyně předložila k celnímu řízení. V odvoláních proti prvoinstančním rozhodnutím Celního úřadu Hradec Králové byla totiž použita obecná formulace „*důkazy předložené odvolatelem byly odmítnuty*“. Dne 17.12.2009 byly doplněny do napadených

rozhodnutí další námitky, na podkladě kterých se žalobkyně dovolává dobré víry ve smyslu článku 220, odst. 2, písm. b) Celního kodexu Společenství – Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992 v platném znění, a v duchu tohoto ustanovení učinila určitá prohlášení. Žalovaný tedy z obsahu těchto prohlášení usoudil, že toto jsou ony odmítnuté předložené důkazy a vypořádal se s nimi v odůvodnění napadených rozhodnutí. Až z podaných žalob zjistil, že odmítnutým důkazním prostředkem myslela žalobkyně potvrzení spediční firmy Schenker. Toto potvrzení jako důkaz být přijato nemohlo, jelikož je jednostranným prohlášením firmy Schenker a údaje v něm uváděné jsou v rozporu se zprávou OLAF. Tento názor na toto potvrzení (celní úřad používá termín „stanovisko“) uvedl Celní úřad Hradec Králové do odůvodnění platebních výměrů. Jelikož žalobkyně v odvoláních do platebních výměrů nebrojila proti tomuto názoru, žalovaný se domníval, že je s tímto názorem srozuměna. Vyjádřil domněnku, že pravdivost tohoto prohlášení není možno ověřit na jiných dokumentech souvisejících s tímto obchodním případem ani z jiných důvěryhodných zdrojů.

Žalovaný přisvědčil žalobkyni, že preferenční původ zboží byl osvědčen certifikátem o původu zboží FORM A vydaným a potvrzeným MITI - Ministerstvem mezinárodního obchodu Malajsie. OLAF provedl vyšetřování v Kuala Lumpur v Malajsii ve dnech 1. – 5. prosince 2008, tedy až po té, co byl vydán certifikát FORM A, kterého se žalobkyně dovolává. Vyšetřování OLAFu proběhlo v Kuala Lumpur na základě čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF), v platném znění. Tato právní norma je závazná pro všechny členy Evropské unie, tedy i pro Českou republiku. V průběhu svého vyšetřování navštívil OLAF i Ministerstvo malajského průmyslu a obchodu - MITI. Zde bylo OLAFem ve spolupráci s MITI zjištěno, že docházelo k podvodným operacím, na základě kterých získávaly obchodní společnosti neoprávněně certifikát původu FORM A. Z podvodného jednání při získávání certifikátu nelze vinit žalobkyni, protože tohoto jednání se mohly dopouštět jediné firmy, které vyvážely zboží z Malajsie. Certifikát FORM A, na který se žalobkyně odkazuje, byl vydán pro společnost ESTEEM EAGLE SDN BHD C/O NEW TECHNOLOGY OVERSEAS LIMITED NO.1, LORONG SAMARINDA 28 A TAMAN MEWAH JAY A 2, 4100 KLANG SELANGOR, která je registrována u MITI. V průběhu vyšetřování OLAF, se kterým MITI úzce spolupracovalo, bylo zjištěno, že za skutečné výrobce kol je považováno pouze 6 společností, mezi kterými není společnost, pro kterou byl vydán certifikát FORM A, uvedena. Naopak, společnost ESTEEM EAGLE byla dle MITI „spící“, to znamená, že nevyvíjela žádnou činnost. Tyto informace jsou uvedeny ve zprávě OLAF v bodu 2. Zpráva, část (b) Společnosti registrované u MITI – GSP formuláře A vydané MITI. Z těchto informací lze dovodit, že pokud je společnost ESTEEM EAGLE „spící“, nemohla vyrábět jízdní kola. Pokud nevyráběla jízdní kola, nemohla tato společnost oprávněně získat certifikát FORM A. Důvod nezrušení FORMu A orgánem, který jej vydal, jak poukazuje žalobkyně, není žalovanému znám. Celní správa ani nemá možnost tento důvod ověřit, protože členské státy byly OLAFem požádány, aby neprováděly verifikaci (ověření) původu, která by vedla ke zrušení certifikátu FORM A. Dále je nutno zmínit, že v rámci

ověřování důkazů původu mohou celní orgány dovozního státu pouze požádat orgány vývozního státu o kontrolu původu propuštěného zboží. Pravomoc týkající se určení původu zboží je na straně orgánů vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými orgány vývozního státu a nejsou pak povinny provádět další dokazování. V tomto případě zastupoval zájmy dovozního státu (zájmy členů Evropského společenství) Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF), který úzce spolupracoval s orgány vývozního státu (Ministerstvem malajského průmyslu a obchodu (MITI)). Takže zpráva OLAF obsahuje legální závěry vyslovené orgány vývozního státu, tedy informace, které by byly naprosto totožné s informacemi, které by obdržela Celní správa České republiky, kdyby požádala orgány vývozního státu o kontrolu původu vyvezeného zboží.

Post-verifikační řízení vyžádané Generálním ředitelstvím cel České republiky, které se týkalo certifikátů původu zboží, vypracovalo MITI dne 12. 8. 2008. Post-verifikační řízení tedy proběhlo ještě před vyšetřováním OLAF, které proběhlo v Kuala Lumpur ve dnech 1. – 5. prosince 2008. Teprve vyšetřováním OLAFu bylo zjištěno, že docházelo k podvodným operacím, na základě kterých získávaly obchodní společnosti neoprávněně certifikát původu FORM A. Takže v době, kdy MITI vypracovalo zprávu v post-verifikačním řízení, ještě nevědělo o podvodných jednáních, na podkladě kterých firmy neoprávněně získávaly certifikáty původu zboží. Tvrzení žalobkyně, že post-verifikační řízení prokazuje, že ještě minimálně v posledním čtvrtletí roku 2008 se nemohlo jednat o „spící“ společnosti, je tedy dle žalovaného irelevantní.

Totéž prohlásil o domněnce žalobkyně, že napadená rozhodnutí nejsou v souladu s ustanovením čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství. Částka cla byla zaúčtována v souladu s všeobecně závaznými právními předpisy a celní úřad v tomto žádnou chybu neučinil. Aby bylo možno tento článek použít, musel by být splněn základní postulát tohoto ustanovení, a to že částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů. Teprve poté, kdyby celní úřad nezaúčtoval následkem své chyby dlužnou částku a následně ji vymáhal, bylo by možno se dovolávat dobré víry, pokud by tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se celního prohlášení. Žalobkyni se může celá situace jevit tak, že nemohla ovlivnit, ani zjistit nesprávné vydání certifikátu FORM A odpovědným orgánem v zemi vývozu a dovolává se ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství z tohoto důvodu. Ani tento důvod však není relevantní, protože vydání nesprávného certifikátu FORM A nebylo chybou odpovědného orgánu v zemi vývozu, protože potvrzení bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaných vývozcem. Na počátku září 2008 OLAF zaslal malajským úřadům žádost o ověření informací, kde byly malajským úřadům pro prvotní šetření poskytnuty informace ohledně podezřelých formulářů FORM A. Malajské úřady provedly vlastní šetření a výsledky sdělily úřadu OLAF. Konkrétně malajské úřady zjistily, že společnost ESTEEM EAGLE je „spící“ a nemohla tedy vyrábět jízdní kola, ani s nimi obchodovat. Nemohla tedy ani legálně získat certifikát FORM A, takže MITI vystavilo tento certifikát na základě popisu nesprávných skutečností podaných vývozcem, aniž si bylo vědomo toho, že zboží nesplňuje

podmínky pro preferenční zacházení. Toto MITI vysvětlilo pracovníkům OLAF při misi, která probíhala ve dnech 1. – 5. prosince 2008 v destinaci Kuala Lumpur. Žalovaný nikdy netvrdil, že žalobkyně mohla vědět o nesprávných údajích na průvodních dokladech. Rovněž nemá pochybnosti o tom, že ve smlouvě jednoznačně stanovila, že předmětem uzavírané obchodní smlouvy jsou dodávky zboží výhradně malajského původu. Pokud smlouva nebyla dodržena a smluvní partner dodal žalobkyni zboží původem z jiné země, než je uvedeno ve smlouvě, celní úřad vyměří clo podle původu země a jeho úkol tím končí. Nedodržení smluvních závazků je výhradně záležitost smluvních partnerů, kteří spolu smluvní závazek uzavřeli.

Žalovaný v závěru svých vyjádření k žalobám z důvodu, že důkazní řízení na doměření, na základě kterého bylo doměřeno clo, je založeno z velké části na zprávě OLAF č. OF/2006/0343, která je výsledkem vyšetřování OLAFu v Malajsii, navrhl předvolat jako svědky pracovníky OLAFu, kteří se podíleli na vyšetřování. Konkrétně žalovaný navrhl jako svědka vedoucího jednotky, kterým je pan D. M. a investigátorku, odpovědnou za případ jízdní kola, paní V. B.. Předvolání je možné zaslat *na poštovní adresu: OLAF, European Commission, B-1049 Bruxelles, Belgique.*

Při jednání soudu dne 23. 2. 2010 zůstali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobkyně zdůrazňoval, že předmětná zpráva OLAF není konečným stanoviskem tohoto úřadu ve věci a že proces vyšetřování nebyl dosud ukončen. Předložil také soudu dokument nazvaný Průběžná zpráva o šetření ve věci č. BOCCA/VA/jf I (2010/3633). Tato zpráva dle názoru žalobkyně navazuje na zprávu OLAF založenou ve správním spise. Z obsahu tohoto dokumentu mělo dle ní vyplynout jednak to, že malajské orgány vyjádřily ochotu zrušit certifikáty FORM A pouze tehdy, pokud bude spolehlivě prokázáno, že nebyly vydány v souladu s malajskými předpisy, a že MITI sdělilo, že jeho pracovníci věděli, že vystavují příslušné certifikáty na základě nepravdivých informací. Připojila se následně k návrhu žalovaného na výslech svědků, pracovníků OLAF, žalovaný dal jejich výslech soudu na zvážení. O existenci žalobkyní předloženého dokumentu neměl povědomost.

Následně krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s").

Ve věci rozhodl rozsudky ze dne 25. 2. 2011, č.j. 30 Af 17/2010-63, č.j. 30 Af 18/2010-49, č.j. 30 Af 19/2010-49, č.j. 30 Af 20/2010-50, č.j. 30 Af 21/2010-48, č.j. 30 Af 22/2010-48 a č.j. 30 Af 23/2010-48, kterými zrušil žalobami napadená rozhodnutí žalovaného, věci mu vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů soudního řízení. Krajský soud nepřisvědčil první žalobní námitce, neboť dovedl, že zprávy vypracované Evropským úřadem pro boj proti podvodům představují důkaz přípustný ve správním řízení (mezi něž patří i řízení daňové a celní) nebo soudním

řízení v členském státu a mají stejnou hodnotu jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními kontrolory. Ztotožnil se však s námitkami žalobkyně vytýkajícími nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Celní orgány opřely své závěry takřka výhradně o Zprávu OLAF, zejména o zjištění, že společnost ESTEEM EAGLE SDN BHD byla označena jako „spící“, nevyrábějící jízdní kola. Z obsahu této zprávy však bylo lze dovodit, že se nejedná o zprávu konečnou a že šetření ze strany OLAF ohledně dovozu jízdních kol z Malajsie stále pokračují. Krajský soud se rozhodl neprovést důkaz výsledkem pracovníků OLAF navrhovaný oběma stranami, neboť vyšel z předpokladu, že správní orgány budou muset samy doplnit dokazování v takovém rozsahu, že by soud provedením výsledků v podstatě nahrazoval jejich činnost. Zavázal proto správní orgány povinností se v dalším řízení především vypořádat s obsahem žalobkyní předložené Průběžné zprávy o šetření věci a zhodnotit, jaký vliv mají její závěry na výsledek řízení, případně provést výslechy pracovníků OLAF či jiné, například listinné, důkazy. Ve světle zjištěných skutečností pak měly celní orgány znovu posoudit i příslušnost aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, které se žalobkyně domáhá.

Ke kasačním stížnostem žalovaného Nejvyšší správní soud poté, co spojil věci ke společnému projednání, shora označené rozsudky krajského soudu zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Konkrétně se tak stalo rozsudkem ze dne 10. 8. 2011, č.j. 1 Afs 44/2011-85; dostupný na www.nssoud.cz. V jeho odůvodnění Nejvyšší správní soud velmi podrobně popsal skutkový stav věci zjištěný celními orgány a vyjádřil se k jeho dostatečnosti. Krajský soud proto považuje za vhodné a účelné část tohoto odůvodnění v úplnosti ocitovat :

„Zpráva OLAF, na jejímž základě celní orgány zahájily řízení o dodatečném zaúčtování dovozního cla, představuje výsledek vyšetřování prováděného v rámci mise OLAF v Malajsii na podzim roku 2008. Tato mise se uskutečnila na základě čl. 20 Nařízení Rady (ES) č. 515/97 ze dne 13. března 1997 ve znění Nařízení č. 766/2008, o vzájemné pomoci mezi správními orgány členských států a jejich spolupráci s Komisí k zajištění řádného používání celních a zemědělských předpisů, a čl. 9 odst. 2 Nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. 12. 1995, o ochraně finančních zájmů Evropských společenství. Jejím účelem bylo *„předběžně ověřit původ některých jízdních kol deklarovaných při dovozu do Evropských společenství jako pocházející z Malajsie, u kterých existuje podezření, že pocházejí z Čínské lidové republiky, s příslušnými malajskými orgány“* (str. 1 Zprávy OLAF) a *„prodiskutovat předběžná šetření a dohodnout se na dalších krocích, které mají být podniknuty ohledně těchto případů s cílem získat dostatečné důkazy pro navrácení nezaplacených cel a antidumpingových cel v dotčených členských státech Společenství a pokročit s šetřením“* (bod 1. Zprávy OLAF). Ve zprávě se dále uvádí, že největším dovozcem je žalobkyně, jež *„dovezla jízdní kola z Malajsie za hodnotu kolem 9 milionů €, téměř všechna s falešným formulářem A“*. Od orgánů volné obchodní zóny Port Klang (přístav, v němž dochází k překládkám kontejnerů) prostřednictvím Malajského ministerstva průmyslu a obchodu OLAF získal záznamy, jež zahrnul na CD přiložené ke Zprávě. Tyto záznamy obsahují *„vstupy a výstupy jízdních kol ve volných obchodních zónách, která byla překládána do Evropského společenství malajskými vývozci, kteří jsou předmětem šetření“*.

Na základě žádosti OLAF Úřad volné obchodní zóny Port Klang následně dokument zaznamenávající vstupy do volné obchodní zóny a dokument zaznamenávající výstupy spojil v jeden. OLAF označil informace získané od malajských úřadů za velmi užitečné, neboť

pokračování

30Af 17/2010

-10-

obsahovaly čísla kontejnerů, což umožnilo propojit kontejnery, které opustily volnou zónu Port Klang s odpovídajícími kontejnery, které byly deklarovány při dovozu do Společenství. Tyto informace OLAF zanesl do tabulky „Databáze ES – Hlavní seznam“, jež tvoří přílohu zprávy OLAF, a instruoval členské státy k jejímu podrobnému vyplnění na základě dovozní dokumentace a dodatečných důkazů o padělání osvědčení o původu, které mají k dispozici. Ve správním spisu jsou pak založeny dva takovéto seznamy propojení (č.l. 13 – 18) doplněné o informace českých celních orgánů (např. číslo JSD, datum dovozu, číslo FORM A, označení vývozce a dovozce). Ze seznamů vyplývá, že v ani v jednom případě projednávaných dovozů (referenční čísla CZ274, CZ275, CZ285, CZ284, CZ271-CZ270, CZ365, CZ272) nebylo dováženo zboží původní v Malajsii (nýbrž v Číně či Taiwanu) – ve vztahu k žalobkyni tedy obsahuje naprosto konkrétní závěry. Jak vyplývá z Úředního záznamu o nahlédnutí do spisu ze dne 28. 8. 2009 a z Protokolu o ústním jednání ze dne 28. 8. 2009, žalobkyně se s obsahem těchto dokumentů seznámila. Shora citovaná zjištění pak vnesli do odůvodnění svých rozhodnutí jak celní úřad, tak žalovaný.

V závěru zprávy (bod 5.1) se pak uvádí, že „*přijaté informace prokázaly, že velká část jízdních kol dovezených do Společenství z Malajsie s malajským původem nebyla vyrobena v Malajsii, ale v Číně. Tato jízdní kola byla přeložena přes malajské volné zóny do Společenství s falešnými nebo nesprávně získanými osvědčeními o preferenčním původu. (...) Ze 440 kontejnerů jízdních kol přeložených přes Port Klang 284 bylo deklarováno samotnými přepravci jako čínské zboží. OLAF dokázal souvislost mezi 168 čínskými kontejnery přeloženými v Port Klang a stejnými kontejnery dovezenými do Společenství. Další spojení mohou zjistit samotné členské státy. (...) U zbývajících 156 kontejnerů deklarovaných v Malajsii s taiwanským původem je nutné další šetření. Nicméně u těchto zásilek lze okamžitě vymáhat normální clo, a to i v případech, kdy osvědčení formuláře A byla vydána MÍTI.*“. V bodu 5.2 zprávy OLAF doporučuje členským státům ES zahájit kroky vedoucí k navrácení smluvního cla u všech dovozů odpovídajících kontejnerům deklarovaným v Malajsii s taiwanským nebo hongkongským původem a v případě 284 kontejnerů deklarovaných samotnými dovozci jako zboží čínského původu kroky k navrácení antidumpingových cel.

Krajskému soudu lze přisvědčit, že ze zprávy OLAF vyplývá, že v případě dovozu jízdních kol z Malajsie jsou v plánu další šetření (srov. např. bod 3. – Přehled překládek zboží ve volné zóně Port Klang, bod 3. – Další informace z volných zón a další společná šetření, bod 5.1 – Závěry). Krajský soud tento závěr dovazuje i z žalobkyní předložené nedatované Předběžné zprávy OLAF, jež přikázal žalovanému posoudit v dalším řízení. Z odůvodnění napadených rozsudků však již nelze seznat, z jakých důvodů nepovažoval krajský soud informace ze Zprávy OLAF za dostatečné ve vztahu k řízením vedeným se žalobkyní, resp. proč vyvodil ze skutečnosti, že Zpráva OLAF, která byla zprávou předběžnou (či průběžnou, nikoli konečnou) a jež sloužila jako zásadní podklad pro

dodatečné zaúčtování cla, nebyla dostatečným důkazem pro možnost doúčtování cla v sedmi dotčených případech. Krajský soud pouze konstatuje, že tomu tak je, neuvádí však již, z jakého důvodu navrhuje provést rozsáhlejší doplnění dokazování v projednávaných věcech a v čem spatřuje porušení povinností podle § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků ze strany celních orgánů. Byť lze s krajským soudem souhlasit, že Zpráva OLAF není konečná (tedy, že neobsahuje všechny myslitelné informace týkající se podvodů při dovozech kol do EU z Malajsie), ve vztahu k žalobkyni a nyní prověřovaným dovozům obsahuje dostatečně konkrétní a jasné závěry, na jejichž základě musely celní orgány přistoupit k doměření dovozních cel. Skutečnost, že existují další předběžné, či snad konečné zprávy není pro posouzení dané věci relevantní. Krajskému soudu přísluší posuzovat soulad rozhodnutí se skutkovým a právním stavem, jež tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.

pokračování

30Af 17/2010

-11-

ř. s.). Po žalovaném správním orgánu tedy nelze požadovat provedení důkazu prostřednictvím zpráv, jež nebyly v době vydání rozhodnutí o odvolání k dispozici, či jejich provedení žalobkyně v řízení před celními orgány nenavrhla. Žalovaný, ani celní úřad proto nepochybili, pokud považovali informace obsažené ve Zprávě OLAF za dostatečný podklad pro dodatečné zaúčtování cla.

Požadavek žalobkyně i žalovaného na provedení výsledku pracovníků OLAF byl zcela obecný a nevyplývá z něj, jaké skutečnosti by měl nad rámec závěrů uvedených ve zprávě OLAF tento důkaz prokázat; nelze proto přičítat k tíži žalovaného, že výslech neprovedl v rámci řízení o dodatečném zaúčtování cla, neboť tento považoval skutkové i právní okolnosti případů za dostatečně prokázané a žalobkyně takový důkaz k prokázání svých tvrzení nenavrhla. Namítá-li v kasační stížnosti stěžovatel, že se krajský soud nezabýval obsahem Předběžné zprávy OLAF předložené při ústním jednání žalobkyni, jedná se o nedůvodnou námitku, neboť krajský soud zdůvodnil, z jakých důvodů se tímto důkazem nezabýval a proč jeho provedení přikázal žalovanému. Jinou otázkou samozřejmě zůstává, zda je provedení této zprávy jako důkazu nutné k posouzení projednávaných věcí, to však bude úkolem krajského soudu v dalším řízení.

Pokud tedy krajský soud svůj závěr o nedostatečném zjištění skutkových okolností případu postavil pouze na tvrzení, že Zpráva OLAF není konečná a ve věci dovozu jízdnic kol z Malajsie probíhají další šetření, posoudil v řízení nesprávně právní otázku a současně zatížil své rozsudky nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Vzhledem k této skutečnosti, Nejvyšší správní soud přistoupil ke zrušení všech napadených rozsudků krajského soudu a věci mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude na krajském soudu, aby nahlížel na zprávu OLAF ze dne 3. 4. 2009 v souladu se shora uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu a na základě tohoto posouzení přistoupil k vypořádání dalších žalobních námitek, tedy zejména zda mohlo být clo doměřeno i přesto, že dotčené certifikáty FORM A nebyly ze strany malajských orgánů zrušeny, a dále se zabýval případnou aplikací čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud doposud své úvahy o těchto otázkách nevyslovil, nemohl Nejvyšší správní soud v této fázi přistoupit k vypořádání dalších kasačních námitek, které směřují proti

dosud nevypořádaným žalobním bodům. Projednání zbývajících kasačních námitek by totiž bylo ze strany Nejvyššího správního soudu předčasné.“

Po vrácení věcí k dalšímu řízení nařídil krajský soud jednání, které se uskutečnilo dne 9. 10. 2012. V jeho úvodu nejprve spojil věci ke společnému projednání, neboť pro to byly splněny všechny podmínky stanovené § 39 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutí napadená žalobami totiž spolu skutkově i právně souvisejí, což ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud ve svém shora citovaném rozsudku. Při jednání jinak účastníci řízení nadále setrvali na svých postojích, konkrétně žalobkyně pak na všech svých žalobních námitkách. Uznala pouze, že Zpráva OLAF může představovat důkaz jak v řízení soudním, tak v řízení správním, mezi něž řízení daňová i celní nepochybně patří, a to i před soudními a správními orgány České republiky. Navrhla také, aby krajský soud doplnil důkazní řízení a provedl důkazy svědeckými výpověďmi inspektorů OLAF, soudem vyžádanou zprávou MITI k otázce, zda došlo ke zrušení certifikátů FORM A, a Závěrečnou zprávou OLAF v dané věci.

Krajský soud o věci usoudil následovně.

pokračování

30Af 17/2010

-12-

Pokud jde o námitku žalobkyně ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, pak krajskému soudu nezbylo, než plně odkázat na shora citované právní závěry Nejvyššího správního soudu, kterými je krajský soud vázán. Nejvyšší správní soud podrobně popsal, z jakého důvodu je Zpráva OLAF, byť se jedná o zprávu průběžnou či předběžnou, nutno považovat za dostatečný důkaz pro dodatečné doměření a zaúčtování dovozního i antidumpingového cla, obsahuje-li jasné, určité a konkrétní informace popírající dovozcem deklarovaný preferenční původ konkrétního dováženého zboží. Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu je pak zřejmé, že tato kritéria Zpráva OLAF v přezkoumávaných případech splňovala a že skutkový stav věci byl zjištěn spolehlivě a v úplnosti. Z toho důvodu považoval krajský soud za nadbytečné, aby doplňoval důkazní řízení o výsledky inspektorů OLAF pod Zprávou OLAF podepsaných či o Závěrečnou zprávu OLAF, jak navrhovala žalobkyně.

Žalobkyní namítaná existence certifikátů FORM A, které skutečně s největší pravděpodobností nebyly ze strany MITI doposud zrušeny, na právním hodnocení věci dle krajského soudu nemůže nic změnit. Z výsledků šetření OLAF totiž vyplývá, že tyto doklady obsahují nesprávný údaj o malajském původu předmětných jízdních kol, když z dalších podkladů uvedených ve Zprávě OLAF jednoznačně vyplývá, že tato kola jsou původu čínského, nikoliv malajského. Ani MITI evidentně nemělo při vydávání těchto osvědčení informace o nesprávnosti údajů, neboť vycházelo z informací předložených vývozcem, které se později ukázaly nepravdivými. Z faktu existence těchto certifikátů, stejně jako z faktu jejich nezrušení ze strany MITI, tedy nelze dovozovat žádné relevantní právní závěry pro posouzení dané věci, zejména pro hledání odpovědi na otázku, zda na dovážená jízdní kola mohla být poskytnuta celní preference či nikoliv. Na tuto skutečnost ostatně bylo pamatováno i ve Zprávě OLAF, konkrétně v jejím závěru (bod 5.1), kde OLAF v návaznosti na předchozí zjištění uvedl, že : „Nicméně u těchto zásilek lze okamžitě vymáhat normální clo, a to i

v těch případech, kdy osvědčení formuláře A byla vydána MITI“. Bod 5.2 Zprávy OLAF pak obsahuje doporučení členským státům ES zahájit kroky vedoucí k navrácení smluvního cla u všech dovozů odpovídajících kontejnerům deklarovaným v Malajsii s taiwanským nebo hongkongským původem a v případě 284 kontejnerů deklarovaných samotnými dovozci jako zboží čínského původu kroky k navrácení antidumpingových cel. Krajský soud tedy uzavírá, že postupu celních orgánů při doměření dovozního a antidumpingového cla žalobkyni skutečnost, že nebyly zrušeny certifikáty FORM A vztahující se k dotčenému zboží vystavené MITI, nikterak nebránila. Za nedůležité proto považoval provedení důkazu navrženého žalobkyní, tedy dotazu na MITI, zda ke zrušení dotčených osvědčení FORM A z jeho strany došlo či nikoliv.

Poslední žalobní námitka se týkala možnosti aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství. Dle tohoto ustanovení se dodatečné zúčtování cla neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

pokračování 30Af 17/2010

-13-

Ani této žalobní námitce krajský soud přisvědčit nemohl. Dle jeho názoru totiž za onu zmíněnou „chybu ze strany celních orgánů“ musí být považováno pouze aktivní pochybení ze strany celních orgánů spočívající v porušení jejich zákonných povinností. K žádnému takovému pochybení však v přezkoumávaných případech dle názoru krajského soudu nedošlo.

V souvislosti zejména s poslední z uvedených námitek považuje krajský soud za více než vhodné poukázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, č.j. 2 Afs 41/2012-30; dostupný na www.nssoud.cz. Ten se totiž týkal stejných účastníků řízení a Nejvyšší správní soud v něm posuzoval skutkovou a právní situaci zcela shodnou s tou, kterou posuzoval krajský soud nyní. Závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v tomto rozsudku lze tak bezpochyby rovněž využít.

Předně krajský soud podotýká, že také v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že závěry ze Zprávy OLAF jsou zcela zřetelné, jasné a klíčové pro zahájení řízení ve věci dodatečného zaúčtování dovozního a antidumpingového cla. Nejvyšší správní soud měl v tomto případě k dispozici kromě Zprávy OLAF i následnou Průběžnou zprávu o misi OLAF a Závěrečnou zprávu OLAF ze dne 28. 3. 2011. Uzavřel, že obsah těchto dokumentů plně potvrzuje skutková zjištění plynoucí již ze Zprávy OLAF, tzn. potvrzují ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. skutkový stav, který byl zjištěn v době rozhodování správního orgánu.

Zejména však chce krajský soud odkázat na právní závěry Nejvyššího správního soudu vztahující se k aplikaci zmíněného čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl : „Ačkoliv je možné zčásti přisvědčit stěžovateli, že odůvodnění městského soudu v části, v níž se vypořádává s touto

žalobní námitkou, lze považovat za strohé a argumentačně nepříliš přesvědčivé, jeho závěr o nemožnosti aplikace cit. ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství na nynější případ stěžovatele Nejvyšší správní soud považuje za správný a plně se s ním ztotožňuje. Zcela totiž koresponduje se závěry vyplývajícími z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 – 96 (na který ostatně stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje), a také s ustálenou judikaturou Soudního dvora EU k této otázce, z níž dané závěry Nejvyššího správního soudu vycházejí. Nejvyšší správní soud zde v otázce možné aplikace cit. ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství, právě s ohledem na jednotlivé judikáty Soudního dvora EU, přistoupil k interpretaci tří kumulativních podmínek, které k aplikaci cit. ustanovení musí být nezbytně splněny, aby osoba povinná zaplatit clo měla právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno. Je tak třeba, aby (1.) clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále aby (2.) tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednájící v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně aby (3.) tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se jejího celního prohlášení (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 10. 2007, C-173/06, *Agrover Srl*, Sb. rozh. s. I-8783).

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, s oporou v judikatuře Soudního dvora EU, uvedenou podmínku interpretoval tak, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu

pokračování

30Af 17/2010

-14-

Společenství je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je nicméně hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, zapříčinily svým pochybením příslušné orgány samotné (viz bod 31 cit. rozsudku *Agrover Srl*). Pojem „chyby“ Soudní dvůr EU vymezil tak, že právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají pouze chyby přičitatelné *aktivnímu* jednání příslušných orgánů (viz bod 31 cit. rozsudku *Agrover Srl*, který v textu zdůraznil adjektivum „aktivní“; k tomu srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27. 6. 1991 ve věci *Mecanarte*, C-348/89, body 23-25). O chybu na straně celních orgánů však v žádném případě nemůže jít, „pokud celní orgány byly uvedeny v omyl nesprávnými informacemi uvedenými v prohlášení obchodníka (nebo jeho zástupce), a pokud platnost takovýchto informací neměly celní orgány povinnost kontrolovat ani hodnotit, taková chyba je naopak přičitatelná obchodníkovi“ (viz shora cit. rozsudek *Mecanarte*, bod 24, či rozsudek London Tribunal Centre (Customs) ve věci *Invicta Foods Ltd v Revenue & Customs* [2007] UKSPC ze dne 13. 8. 2007, bod 19, s citací dřívějšího precedentu High Court of Justice; dostupné též na <http://www.bailii.org/>).

Nejvyšší správní soud podotýká, že otázka, zda celní orgán zboží též fyzicky kontroloval, resp. tvrzení, že si příslušné celní orgány měly být vědomy nesprávnosti a nepravdivosti předkládaných údajů a došlo tak z jejich strany k pochybení, pokud chybu v zařazení zboží nezjistily, jak tvrdí stěžovatel, je v kontextu výše citované judikatury

Soudního dvora EU irelevantní, neboť celní úřady neměly povinnost takovou kontrolu v takto stanoveném rozsahu realizovat a pochybení v podobě předložení nesprávných a nepravdivých („falešných“) údajů je třeba přičítat právě stěžovateli, resp. jeho obchodnímu partnerovi, tj. vývozci. Nelze proto hovořit o tom, že by v nyní projednávaných věcech „částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů“.

Tyto názory Nejvyššího správního soudu plně podporují shora uvedený závěr krajského soudu, že aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství nepřichází u přezkoumávaných věcí v úvahu, neboť pro to nejsou splněny celním kodexem stanovené podmínky. Krajský soud se proto s citovanými názory Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně i odkazuje.

Protože tedy krajský soud s ohledem na shora uvedené nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek, neshledal žaloby důvodnými a nezbylo mu, než je zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten se však náhrady nákladů řízení vzdal.

pokračování

30Af 17/2010

-15-

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 12. října 2012

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu